

zda jsou dědicové a odkazovníci po Mikuláši U-ovi hraběti W-u jako posledním držiteli svěřenství Sch-ského chráněni zákonem v právech odevzdáním pozůstalosti nabytých, neboť oni nemohou své nároky opírat i také ani neopírali o svěřenskou posloupnost, a pokud rekursní soud naznačuje slovy »v právech odevzdáním pozůstalosti nabytých«, že dalšímu řízení je na překážku právní moc napadených usnesení, dlužno uvést, že usnesení ta dosud nenabyla právní moci, a že práva řečených dědiců a odkazovníků před právoplatným vyřízením otázek svěřenství ještě ani nevzešla, nýbrž bude o nich lze uvažovati teprve, až otázky svěřenství budou vyřízeny s konečnou platností. Ostatně nějaká jasně projevené vůli zůstavitelově přičítací se odevzdací listina se zřetelem na její podstatu a na zásadu vyslovenou pozitivními předpisy §Sů 158 a 149 lit. b) nesp. říz. nikdy nemůže nabýti právní moci (srovn. Ott: Rechtsfürsorgeverfahren str. 263 poz. 10). Allodialisační usnesení podle Šu 645 obč. zák. předpokládá určitý stav objektivní, totiž vymření všech linií v zakládací listině povolanych bez naděje na potomstvo. »Sind alle in dem Stiftbriefe berufenen Linien ohne Hoffnung einer Nachkommenschaft ausgestorben,« praví Stubenrauch (I. sv. r. 1902 str. 846), »so erlischt das Fideicomiss von selbst,« a jenom v tomto případě spojí se vlastnictví podstaty s požitkovým vlastnictvím, a držitel může volně nakládati svěřenstvím. Tato objektivní náležitost nemůže býti nahrazena pouhým rozhodnutím soudním. Uhasnutí podle Šu 645 obč. zák. nemá za následek zrušení zakládací listiny jakožto lex specialis, nýbrž je pouze faktickým důsledkem okolností, že svěřenský soud toho času nemohl věděti o oprávněném čekateli, jemuž sice nová doba vzala šlechtictví, ale vrátila i jemu i jeho, určitým počtem šlechtických předků vykázati se nemohoucí, a podle názorů starobylé šlechty rodové nedostictnostné ženě, jakož i jejich zrozenému, na všechny věky zavrženému, potomstvu starým řádem právním odňatá lidská práva a občanskou rovnost. Dovolací soud uznal, že dne 14. listopadu 1924, kdy předpisy zákona ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. nabyly právní účinnosti, reální svěřenství Sch-ské K. a S. dosud trvalo ve smyslu tohoto zákona, že stěžovatelé byli jeho nejbližšími čekateli a že bylo teprve tímto dnem podle Šu 1 cit. zákona zrušeno. Dlužno tedy postupovati ohledně tohoto jmění podle §Sů 10 (1), 3 (2) a 2 (2) cit. zákona. Poněvadž se tak nestalo, bylo důvodnému rekursu dovolacímu vyhověti, napadená usnesení, pokud se přičítají tomuto zákonu jako nezákonná zrušiti a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 6264.

Do usnesení soudu, jímž byla z mobilární exekuce vyloučena věc, ježto jest příslušenstvím nemovitosti, není oprávněn si stěžovati ten, kdo tvrdí k věci právo vlastnické.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, R I 693/26.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo vyloučeno z mobilární exekuce dynamo, jakožto příslušenství nemovitosti, stěžovala si firma B., tvrdíc vlastnické právo k dynamu.

Nejvyšší soud dovolací recurs odmítl.

Důvody:

Stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu, jímž bylo vysloveno, že zabavené elektrické dynamo, na něž si ona činí vlastnické nároky, se z mobilární exekuce vylučuje, ježto tvoří příslušenství továrního podniku povinného. Mínil, že jde o řízení nesporné, že má zájem na rozřešení otázky, zda je dynamo příslušenstvím továrny a odůvodňuje svou legitimaci tímto zájmem, vytýkajíc nesprávnost rozhodnutí z důvodů věcných. Leč stěžovatelce nelze přiznati oprávnění k rekursu, jež sluší posuzovati dle ustanovení exekučního řádu. Tu k podání rekursu je oprávněn ovšem účastník řízení. Kdo však mimo vymáhajícího věřitele a povinného je účastníkem, plyne z ustanovení exekučního řádu, jenž účastníky řízení na příslušných místech uvádí (na př. § 123, 162, 172, 198, 209). Třetí, jenž se cítí stížen exekucí ve svých právech, nemá pravidelně práva k rekursu, nýbrž musí uplatniti své právo žalobou podle Šu 37 ex. ř. nebo Šu 258 ex. ř. Zákon třetímu přiznává právo to výjimečně v Šu 294 ex. ř. Ale netřeba ani řešiti otázku, zda třetí, jenž z důvodu svého práva vlastnického podal návrh na vyloučení věci z exekuce nebo se mu opírá — jest vůbec účastníkem řízení exekučního a z toho důvodu oprávněn k rekursu proti rozhodnutí o tom, je-li věc jeho příslušenstvím cizí nemovitostí. I když se přizná, že by stěžovatelka měla zájem na tom, by její dynamo nebylo postiženo exekucí reální, vedenou na továrnu povinného neb i na tom, aby bylo vyloučeno z exekuce mobilární, nemá zájmu toho v tomto případě, kde rekursní soud její dynamo z mobilární exekuce skutečně vyloučil. Tímto rozhodnutím není stížena, její práva nejsou dotčena a porušena. Proto jí nelze přiznati oprávnění k rekursu a bylo ho z toho důvodu odmítnouti.

Čís. 6265.

Zamítl-li soud první stolice námitku věcné nepřislusnosti a strana si do toho nestěžovala, není odvolací soud oprávněn, by z podnětu odvolání řešil znovu z úřadu otázku přislusnosti prvního soudu a by pro nezhojitelnou nepřislusnost zrušil rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, R I 694/26.)

Zemský civilní soud v Praze jako soud první stolice zamítl námitku věcné nepřislusnosti usnesením, pojatým do rozsudku. Vyřizuje odvolání, zrušil odvolací soud napadený rozsudek i s předchozím